

само оставиха. . . . Никой не ми обади — азъ съмъ спала! Охъ, Божице. . . .

Азъ внезапно помислихъ да я прибера въ колата и да я оставя въ града. . . Въ туй време се зададе съ конетѣ отъ кладенеца Османъ. Лицето му се бѣше промѣнило и изгубило прежнитѣ добродушни чърти. Той хвърли възъ мене, после възъ селянката суровъ погледъ и взе да впрѣга конетѣ. Додето мислѣхъ, какъ да му предложи да се съгласи да вземе въ колата селянката, той ненадейно се метна на седалището си, като измърмори сърдито:

— Хжж. . . да вървимъ, да вървимъ. И
шибна конетѣ, и каляската се понесе.

Селянката плачеше задъ насъ. . . .

Сърдцето ми се свиваше силно. . . . Азъ чувствавахъ съвестъта си неспокойна, азъ чувствавахъ, че трѣбваше да направя нѣщо за тая клетница и и ненаправихъ.

Изведнажъ Османъ засили конетѣ.

Предъ насъ, на петдесетъ разкрача се появиха около петима конници черкези; тѣ идѣха изъ нивята безъ пжть, дойдоха до рова на шосето, навалиха се съ низкитѣ коне, минаха го, излѣзоха на самото шосе. Османъ хвана да шибва силно изморенитѣ си коне, безъ да обръща внимание на идещитѣ черкези. Азъ бѣхъ въ опасно положение. Нѣмахъ нито оржие да се браня, нито възможность да избѣгна. Черкезитѣ идѣха, като шибаша съ бичове не престано конетѣ си. Когато се срещнаха съ каляската, нѣкои отъ тѣхъ надникнаха кжде прозореца и изгледаха. Било че ме взеха за турчинъ, било че селянката съ своя плачъ имъ привлѣче вниманието, тѣ отминаха бърже и препуснаха пакъ.